

slag til en Slutningsparagraph angaaer, kan jeg ikke nægte, at jeg i flere Henseender, hvilket jeg allerede tidligere har udtalt, sympathiserer med ham, og at det vel kunde være gavnligt, at der foretoges en Undersøgelse om de Pensioner, som ere optagne i Pensionstlisterne (Hør!), en Undersøgelse, navnlig af hvorvidt Pensionerne virkelig vare bevilgede i Overensstemmelse med de den Tid gjældende Regler, og af hvilke Forholdsregler man mulig kunne tage, for at lette Landet for den store Byrde, Pensioneringen medfører. Men jeg kan ikke negte, at saaledes som den den ærede Rigsdagsmand har stillet sit Forslag, synes det mig, at det ikke egner sig til Antagelse paa dette Sted; thi det hører, saavidt jeg skjønner, ikke her hjemme i denne Lov, som kun giver Regler for Pensioneringen, og hvor der altsaa kun findes disse Regler. Den ærede Rigsdagsmands Forslag maa snarere betragtes som et Tillæg til Finantsloven, som en Finantsbestemmelse, idet det tilsigter en Handling, som kun skal foretages en enkelt Gang, nemlig, at Regjeringen skal foretage en Undersøgelse over de af Staten allerede bevilgede Pensioner og derefter gjøre et Forslag til disses Nedsættelse, hvorimod Lovforslaget angaaer de fremtidige Pensioner, og hvorledes der i Fremtiden skal forholde ved deres fastsættelse. Denne Slutningsparagraph vedrører altsaa allerede bevilgede Pensioner, som staaer i et ganske andet Forhold til os, end de fremtidige. Jeg vilde finde det meget i sin Orden, om den ærede Rigsdagsmand havde indbragt et særligt Forslag til at foretage en saadan Undersøgelse, hvad enten han nu havde villet opfordre Regjeringen til at foretage den, eller han vilde have opfordret Thinget til at lade den foretage; men jeg vilde da ønske, at han tillige vilde angive noget nærmere den Form, hvorunder en saadan Undersøgelse skulde foregaae, og paa hvad Maade den skulde foretages. Dersom den ærede Rigsdagsmand vilde indbringe et saadant Forslag, vilde jeg, som anført, finde det ganske i sin Orden, og at

det fortjente en Drosfælse; men her som et Appendix til Pensionstloven, maa jeg ansee det for at staae paa aldeles urette Sted.

Winther: Ja jeg kunde jo nok begribe, dengang man sagde til mig under Finantsloven: „Her er Forslaget ubetimeligt, men kom med det under Pensionstloven“ (En Stemme! Nei!) — det har man sagt dengang, jeg kan endogsaa nævne den Mand, som har sagt det — at saa vilde jeg idag faae det samme Svar, naar jeg kom med det under Pensionstloven, idet Nogle vilde sige til mig: det passer heller ikke under Pensionstloven! Det passer naturligvis ingensinde, det er Meningen! Det er sagt, at jeg kunde komme frem med et særegent Forslag derom, og jeg skal nu ikke udeblive med et særegent Andragende til Thinget, om at tage sig af denne Sag; men jeg havde troet, at man gjerne kunde have overladt det til Regjeringen, da jeg nærer en stor Tillid til den (Latter). Det er mig ikke klart, hvorfor man leer; troer man maaskee ikke, at jeg har Tillid til Regjeringen? (Latter). Jeg har megen Tillid til Regjeringen i dette Stykke og navnlig til den høitagtede Finantsminister, jeg er ganske vis paa, at han er den Mand, som vil vide at rette Misbrugene. Altsaa det er mig ganske ligegyldigt, om man antager Forslaget eller ikke. Jeg synes dog, det var bedst, at man antog noget Lignende; thi ellers kunde det let være, at vi herefter fik at høre, hvad en Rigsdagsmand igaar talte om, men som jeg ikke vil tillade mig at gjentage, for ikke at faae Formandens Klokke i Bevægelse, at der vare formange Embedsmænd, som vare Rigsdagsmænd, noget Saadant sagde han, og Sligt kunde vi ellers let faae at høre fra Folket. (Latter). Ja, den leer bedst, som leer sidst. Altsaa, hvis man forkaster mit Forslag, skal jeg ikke unnlade efter den ærede Ordførers Andragende at indbringe et saadant særligt Forslag. Der er virkelig talt for meget om denne Sag, og Byrden er altfor stor til, at man skulde kunne lade den falde paa Halsveien.